

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Admirandvm vindictae divinae theatrvm

Tympe, Matthäus

Monasterii Westphaliae, 1611

Maledictio seu imprecatio

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51314)

nouitate cupidi, & ex crapula sitibúdi sumptis suis cultellis expectabant vt illos iuberet rescindere vuas. Tandem cum istos leuculos aliquandiu suspensos in ipsorum vanissimo errore tenuisset, subito in fumum abeunte vite cum suis vuis, conspecti sunt singuli tenentes loco vuæ quam vnusquisq; apprehendisse videbatur, futú nasum opposito supernè cultello: ita vt si quis immemor præcepti dati vuas secare voluisset, seipsum naso mutilasset.

MALEDICTIONEM SEV IMPRE-
cationem siue iustam siue iniustam in-
gentia mala secuta.

Elisaº Propheta iter habente in Bethel, 4. Reg. 2. 24.
inquit Regum historia, pueri parui egres- Bethelicos
si sunt de ciuitate & illudebant ei dicentes, pueros 42.
ascende calue, ascende calue, qui cum respe- SS ridetes
xisset maledixit eis in nomine Domini, egres- Elisaum
siq; sunt duo vrsi de saltu, & lacerauerunt ex quod cal-
eis 42. pueros. uus esset
immanes
vrsi lania-
runt.

2.
Act. 13. 10.

Cum proconsul Sergius desideraret audi-
re verbum Dei à Saulo & Barnaba resiste-
bat illis, inquit B. Lucas, Elymas Magus quæ-
rens auertere proconsulem à fide. Saulus au-
tem qui & Paulus repletus Spiritu sancto in-
tuens in eum dixit, O plene omni dolo &
fallacia fili Diaboli, inimice omnis iusti-
tiæ, non desinis subuertere vias domini re-
ctas. Et nunc ecce manus Domini super
te, & eris cæcus, non videns solem vsque
ad

ad tempus. Et confestim cecidit in eum tigno & tenebræ, & circuiens quærebat qui ei manum daret, &c.

3.
Prolix hęc
ex S. Aug.
Bredenb
li. 4. c. 13.
vide in lo
co de im
pijs in pa
rentes ex
emp. 2.

vi. exempl.
2. loci de fe
storū viol.

4.
lib. 3. dial.
ca. 15.
Nemini ex
ira maledi
cendum
1 Cor. 6. 10
maledici
(iniustè)

Aug de ciu. Dei lib. 22. c. 8. Decem quidem fratres fuerunt ait, quorum septem sunt neres, tres sceminae de Cesarea Cappadociaeorum ciuium non ignobiles maledicto maritrecenti patris eorum obitu destituta) quiniuriam sibi ab eis factam acerbissime talipœna sunt diuinitus coerciti vt horribiliter quateretur omnes tremore membrorum in qua scedissima specie oculos suorum ciuium non ferentes quaquaversum cuique irsum est, toto penè vulgabantur orbe Romano. Ex his etiam ad nos venerunt duo, frater & soror, Paulus & Palladia, multis alijs locumiseria diffamante iam cogniti. Deinde frater narrat quemadmodum ambo ad memoriam S. Stephani martyris à tremore liberati sunt toto populo spectante, & maximo clamore Deo & martyri gratias agente. Præmittit autem se arbitrari nullum esse Hipponensem qui hoc non vel viderit vel didicerit, nullum qui obliuisci vlla ratione potuerit.

Refert S. Gregor. de seruo Dei Florentini tanta sanctitate prædito vt ei vsus in omnibus pareret, quod cum hunc vsus quatuor monachi è vicino monasterio, eius sanctitatis inuidentes per insidias occidissent, Florentius fratrum malitiam magis quam vestram tem deplorauerit. Quem, ait Greg. Venerabilis

dus vir Euthicius ad se deductum consolari
 studuit, sed idem vir domini coram eo dolo-
 ris magni stimulis accensus imprecatus est di-
 cens: Spero in omnipotenti Deo, quia in hac
 vita ante oculos hominum ex malitia sua vin-
 dictam recipient, qui nihil se lædentem vr-
 sum meum occiderunt. Cuius vocem proti-
 nus ultio diuina secuta est. Nam quatuor mo-
 nachī qui eundem vrsū occiderant, statim
 elephantino morbo percussī sunt, vt mem-
 bris putrescentibus interirent. Quod factum
 vir dei Florentius vehementer expauit, seque
 ita fratribus maledixisse pertimuit. Omni e-
 nim vitæ suæ tempore flebat, quia exauditus
 fuerat, se crudelem in eorum morte clamabat
 homicidam. Quod idcirco omnipotentem
 Deū fecisse credimus, ne vir miræ simplicita-
 tis quantolibet dolore commotus intorque-
 re vltra præsumeret iaculum maledictionis.

Ioannes Aretinus Archipresbyter in vita
 S. Zenobij Episcopi Florentini: Filij, ait, duo
 equo indulgentius (delicatissime) educati ma-
 trem (pluribus verberibus enormiter) verbe-
 rarant. Quod scelus illa execrata genibus pro-
 cumbens & terram manibus pullans furias in-
 fernales in vindictam (in rabiem filiorum) in-
 uocauit. Exaudita est, mox iuuenes à dæmo-
 nibus obsessi veluti rabidi canes mordaciter
 inuicem sua membra corrodunt. Catenis vin-
 ciuntur, mater misericordia amota, licet pa-
 gana, refugit ad S. Zenobium, qui in basilica

S Salua-

regnū Dei
 non possi-
 debant.
 vi. Greg. li.
 1. dial. c. 20
 Cæsar. li. 3.
 mirac.
 c. 12. & 26.

§.
 Sur. 25.
 Maij. to 3.
 Delr. disq.
 mag. lib. 3.
 p. 1. q. 7 l. 1.

Saluatoris cum per duas horas coram vexillo
S. crucis pro filiorum salute orasset, signo cruce
dæmones fugauit. Qui sanitatem con-
cuti vna cum matre totaque familia sunt be-
ptizati.

6. Id: Mater, cum filio febribus laboranti
quadragies vna nocte poculum porrexisset,
pueroque adhuc potum petenti irata dixisset
vna cum hoc diabolus bibe, puer statim
dæmone possidetur qui tam crudeliter eum
exagitauit, vt vix vllis vinculis constringi re-
medio nullo liberari posset, donec tandem
ad S. Zenobij monumentum deportatus est.
Simili imprecatione parentum nostro sa-
culo multi alij in potestatem dæmonis de-
uenere, vt celebris illa dæmoniaca Laudu-
nensis in Gallia anno 1566. liberata: & Mon-
tensis in Hannonia anno 1584.

7.

8.

9.

Cap. 10.

Hadrianus Iunius in historia Bataua
commemorat Hollandiæ comitissam anno
Domini 1276. ex imprecatione mulieris
mendicæ vno partu edidisse 364. liberos
osque omnes in vna pelui quia vivebant, sa-
cris baptismi aquis ablutos. Nam cum Co-
mitissa mendicæ gemellos gestanti temere
obijceret quod alterum ex adulterio conce-
pisset, illa mox imprecata ei est vt vno par-
tu tot liberos effunderet quot sunt dies in
anno.

10.

Impreca-
tio iniusta

In magno speculo exemplorum dist. 20.
ex. 27. Legitur hoc exemplum quod accidit
in dice-

in dioecesi Moguntina. Sacerdos quidam, Ec-
 clesie pastor, acriter inuectus est in calceos
 rostratos, in publica diei festi concione. id
 moleste ferens futor quidam imprecatus est
 coram alijs vulgari idiomate concionatori e-
 pilepsiam vel morbum comitalem in capitis
 coronam, & mox indignabundus se ex templo
 proripuit. Verum quia plerunq; recidunt in
 suos maledicta magistros, ecce in reditu ad
 suos obuium habuit virum statura procerum,
 aspectu terribilem, qui eum per capillos arre-
 ptum tanta vi deiecit in terram vt auulsam v-
 na cum pelle capitis comam manu retinuerit.
 Cumq; per horam integram maledicus om-
 ni sensu destitutus humi iacuisset, tandem a
 quibusdam eiusdem concionis auditoribus in
 suas aedes deductus est, & menti restitutus
 causam rei gestae illis ingenuè aperuit.

refunditur
 (recidit)
 in suum au-
 ctorem, spi-
 ritualiter
 semper
 (1. Cor. 6)
 sapet etiã
 corporali-
 ter.

Insaniebat (inquit Bencius & post ipsum
 Bonifacius) Vercellis in Italia Anno 1586.
 quidam iuuenis amore alexæ & ludi: quo-
 dam die vespere cum haberet domi collu-
 fores, orta est, vt saepe fit, inter eos conten-
 tio. Cum hic peierans audacius veluti liti
 finiendæ, ne viam, inquit, inuadat in me
 malus dæmon ni hoc ita se habet. Visus ie-
 cisse fulmen eodem vestigio temporis to-
 tum cubiculum intremuit, & tetra vm-
 bra ante oculos videntum oberrans cir-
 cum parietes apparuit, metu ille exanima-

II.
 Casareus
 li. 2. vitæ 3.
 Engelberti
 Colō. c. 14.
 apud Sur.
 mēse Nou.
 refert quē
 dā ig̃ mar-
 tyrem mā-
 ledicū, sibi
 insaniã e-
 se impre-
 catum, &c.

tus in terram cadit, vbi primum ad se rediit, multo magis pauidus & vecors conscientia veniam à Deo eiusq; matre suppliciter petit, votoq; se obstringit curandi sacri in proximum diem B. Nicolai Tolentinatis pedestri- que itineris religionis causa ad Varalli montem suscipiendi. Nihilo secius fuliginosa volurat effigies circum cubiculum, & lucernam conatur extinguere, at socij terribili spectato crucem ligneam quacunque ferretur opponere. ab hora altera noctis ad diluculum vix formidolosâ duravit pugna: ita aleatores, renouantes subinde oleo infuso ne deficeret lumen, æquauerunt nocti in lucemq; tulerunt nō ludum sed timorem, tum vero audito matutino signo angelicæ salutationis nocturnum monstrum quod caua sub imagine omnes terruerat inimico offensum sono procul nebulis obscurum in suas tenebras recessit, consternatorum magis oculos quam animos relinquens. ad nos (Patres Soc. Iesu) illico iuuenis exanguis & attonitus, nec satis securus visus sibi, non ante miseram mentem meam quam peccatorum vinculis absolui. Hæc Bencius.

12.
Bencius in
annal. col.
leg. Angu-
en. Prouin-
ciæ Lusita-
niæ. Bonif.
li. 4. c. 9.

Idem, aleator quidam miles, ait, male cedente ludo crumenam verterat, quam iacturam vbi persensit, ad diras conuersus cacodæmonem contentissima voce insanus appellat, & ad socios, num quis quid ad principem Satanam? vocatus ille adfuit truci (videlicet ipsi soli

soli visus) aspectu. Tum excussa homini audacia, consternatus enim subito ac pene exanimis cadit. Sistit deinde se prope sacerdoti Soc. Iesu, trepidans confitetur. Monstrum in praesens concedit, rursus redeunti domum se offert, manus iniecitans, suamq; se praedam dicitas in infernum carcerem abducatum. Enimvero ille contromiscere, quibusque potest vocibus Dei matrem inuocare, perducitur interea a comitibus in sacellum Virginis, superioris anni inclytum miraculo, vbi rursus cum repentinacorruiisset formidine iterat confessionem atq; omni tandem periculo liberatus ipse sibi exemplum ad morum & vitæ emendationem fuit.

Quidam Hispanus (scribit Delrius) saepe à me visus in Belgio Capitaneus Brauo vocabatur, deditus supra modum alex, & in ludo dirasiacere in se iuxta atque alios pronus, quadam die cū damnosi semper numeri, lucrum iactu quærenti, subsilirent, ira efferuescens in caput suum dirissima precabatur, & subito coram multis qui aderant, ab inuisa manu ad tabulatum vsque sublatus post aliquot tempus mortuo quam viuo facie similior in solum deponitur, lurorem cadauerosum toto post vitæ tempore retinens.

In Silesia, inquit idem, quidam nobilis cum inuitasset conuiuas, & hora conuiuiam instante & apparatu facto spe frustratus esset, excusantibus se conuiuis cur non cōparerent,

S 3 pro-

13.

disq. mag.
lib. 3. p. 1.
q. 7. sec. 1.

14.

ibid.

Proculus prorupit iratus in hæc verba: veniant igitur
bio non ex omnes dæmones, si nullus hominum mecum
animo sed esse potest. His dictis domo egreditur in
ore tenus templum, vbi pastor Ecclesiæ concionem ha-
solum pro bebat, & vt iracundiam concoquat aulcitate
rupit in aliquandiu, dum vero in templo moratur vo-
hec verba. niunt equites in aream domus magni & nigri
Vita teme & iubent seruum domus vt dominum suum
rarias Dei & iubent seruum domus vt dominum suum
appellat. Or aduocet, eiq; significet adesse hospites. Seruus
nes etiam consternatus abit in templum & indicat hæc
non ex cor domino suo: qui nescius consilij pastorem con-
de & volū sultit, Pastor abrumpens concionem hoc con-
sate, vere silium dat vt tota familia domo exeat, quod
inuocandi cum fieret & famuli ac ancillæ properarent,
proceden- forte obliti infantem in cunis iacetem & dor-
tes, mientem secum non auferunt. Dæmones in-
 cipiunt cōmessari, & vociferari, prospicereq;
 per fenestras formis vrsorum, luporū, fellum
 & hominum, & monstrare pocula vino reple-
 ta, assaturas & pisces. Hæc vicini, nobilis, pa-
 stor, & alij cum viderent, ah, inquit pater, v-
 bi infans meus? vix cum hæc dixisset, vnus ex
 dæmonibus vlnis suis infantem ad fenestras
 gestat, quasi monstraturus parentibus. No-
 bilis prorsus consternatus & sollicitus dein-
 columitate infantis, fidum habens seruum,
 quem interrogat, quæso tu dic quid agam?
 Seruus, Domine, inquit, commendabo & cō-
 mittam vitam meam Deo meo, & in nomine
 Domini ingrediar, & vt infantem auferam
 auxilio & beneficio Dei videbo. Bene, inquit,
 nobis.

nobilis, Deus tecum sit, & iuuet te, animumq; tibi confirmet. Seruus accepta benedictione à Pastore & (a) reliquis ingreditur, & ante cōclauē in quo erant dæmones congregati, procidit in genua, & se Deo commendat, & hoc animo aperit ianuam, & videt dæmones horribili specie sedentes, stantes, obambulantes, serpentes, & vno impetu accurrentes ad se & vociferantes: Hui, hui tu quid hic? ille sudans & tamen diuinitus confirmatus alloquitur dæmonem, qui infantem gestabat. Tu, inquit, mihi infantem trade. Nequaquam, respondit iste, iam meus iste est infans, dic domino tuo vt veniat & accipiat infantem. Cui seruus, Ego fungor iam officio meæ vocationis, in qua me Deus collocavit, & scio quidquid in hoc officio facio id Deo gratum esse, quare ratione mei officij, & auxilio, nomine & virtute Iesu Christi aufero abs te infantem & patri eius restituo, atque ita ipse apprehendit infantem & brachijs suis amplexus est. isti nihil aliud respondent, nisi vociferantes. Hui nebulo, hui nebulo, relinque infantem, relinque alioqui te discerpemus. ille nihil curans minas diabolicas abiit incolumis, & incolumem infantem patri nobili reddidit. Dæmones postea aliquot diebus elapsis euauerunt, vt in ædes denuo migrare tota familia nobilis potuerit.

Graues pœnæ inconsulti dicti.

Verbum, Reliquis, putat Delirius esse cōmentum Lutherani hominis.

15.

Ex annuis
litis Soc.
Iesu in hist.
collegij A.
ventonen-
sis, manua-
le Sodalit.
pag. 479.

Nobilis adolescens cum cœlo tonante
ceos indueret & cacodæmoni alterum qui
angustior esset, deuouisset, audita verba lo-
sit, fulmen enim maxima vi in pedem incidit,
calceumque exiit, & qua vi deciderat eadem
dimidiatum calceum carpentorum detulit
ad Energumenum, quem, ut vidit, benè habe-
re inquit, reliquus calceus meus erit. Disce non
euocandam tam facilem ad inferenda ore tu-
nus optata supplicia hostem.

16.

lib. 11.

Cæsarius scribit mulierculam quæ se de-
moni addicebat à dæmone sublatam in altum
nusquam comparuisse.

17.

lib. 3 For-
micarij,

Ioan. Niderius: Tempore, ait, quo in uni-
uersitate Coloniensi. S. Theologia studio ad-
scriptus fui, quædam virgo 15, vel 16. a. n. orum,
moribus secundum sæculum satis composita,
in domo cuiusdam suæ consanguineæ nutri-
batur extra domum parentum. Cumq; cognata
suæ scyphum satis vilem terreum à casu
fregisset, cognata ira replebatur in lapsus ne-
gligentiam & in ream virginem. Quæ virgo
tanto hoc molestius tulit quanto vasculum
vilius exitit. in iram ergo commota virgo,
hora sumendi cibum nec comedere, nec ad
mensam præ ira se præsentare voluit, cuius
cognata ait: oportet ut comedas. at virgo ap-
ud se (ut mihi postea & exorcistæ retulit suo)
huiusmodi verba submurmurando dice-
bat: si me oportet edere, in nomine diaboli fi-
at, sic mensam accessit, benedictionem men-
sæ,

Impreca-
tio.

sã, quàm bene sciebat, dicere neglexit, & in primo morcello, vt putabat, muscam ori illa- tam sensit: quam cum nulla arte eijcere vale- ret, deglutiuit, & immediatè obfessa fuit, sem- per tamen vsu[m] rationis bonum habuit, licet saepe satis vexaretur à dæmone. Cum autem in domum parentum cum magna mœstitia reduceretur, & diutissime nullus reperiretur qui liberare posset: tandem quidam frater nostri ordinis nũc Magister Gotsfridus Schlus- sel S. Theologiæ professor calamitati paren- tum & puellæ compatiens, se in eius exorcisa- tione intromisit, pacto tali præuio: vt si libe- raretur nihil terreni exorcistæ daretur, sed puella in castitate solita si vellet liberè & non in matrimonio de cætero Deo militaret. Le- git igitur Pater præfatus Missam, obtulit ob- fessa oblationem consuetam, in eadem adfuit per totam, & in nullo vexari videbatur. Fini- toq; officio post satis diutinum exorcismi ac- tum membris omnibus virginei corporis pene præcontusis exijt dæmon, & ita virgo deinceps Domino in castitate seruiuit.

Paulo ante idem Niderius de quodam in- signi maleficarum iudice, Petro ait: aduenien- te nocte Petrus (in castro Blanckenburg) se benedicendo crucis signo cubitum iuit. sed nocte omnino surgere proposuit ad scriben- das quasdam necessarias epistolas, vt mane re- cedere à loco valeret. Euigilans igitur intem- pesta nocte sibi videbatur, ex inopinato quod

S 5 dies

Prætermis-
sa mensæ
benedictio
ex ira iudicis
& contemp-
tu.

Pœna.

Liberatio
mediante
Missæ obla-
tione, Pro-
posito vir-
ginitatis &
exorcismo

18.

vi Deliri-
um lib. 3.
disq. mag.
p. 1. q. 7. l. 1.

Nota quã
noxia Cru-
cis consig-
natio ne-
glecta Pe-
tro fuerit.

dies adesset, luce deceptus fictitia, de quo in se iratus, quia ut putabat noctem neglexerat, non se ut debuit, muniendo more solito, vestimentis induit, per gradus altos verius locum ubi pugilarem habuit descendit, & locum clausum reperit. De quo maiore irato ardescens, cum murmure per gradus quos descendit versus lectum iterato scandebat, mittendo vnicam ex indignatione maledictionem per verbum satis breue, ac si diceretur in nomine Diaboli. Et ecce statim in tenebris densissimis Petrus proiectus est in precipitum per graduum prædictorum passus adeo grauitur ut famulus qui desubter schalam dormiebat excitaretur, & exiens quid adesset conspicerere volens, dominum suum Petrum accenso lumine solum in terra prædictum rationis vsu jacentem, & collisum per omnia membra sanguinem plurimum e corpore emittentem, reperit. Subdit, post aliquod tempus confessione rei vnius comperit quatuor maleficos cum vna malefica sic Petrum gradibus deiecisse.

19. Mulier fuit annos nata 52. è quibus 44. exiit à diabolo obsessa. Nam cum 8. ætatis annum ageret male precata ei mater est, atque inde in dæmonis potestatem tradita. Nihilominus ubi adoleuit nuptui data est, atque è duobus deinceps viris liberos tricenos ternos suscepit, semel enixa quatuor infantes, bistres, quater gemellos, singulos alios singulis paribus.

Historia e-
nergume-
na à malo
dæmone
Embricæ fe-
sto S. Aug.
die liberatæ
an. 1597. de

tibus, ex quibus 9. adhuc supersunt. Hoc illi vero Deus beneficij dedit, vt nunquam dum vterum ferret mali quicquam à dæmone pateretur, quem vt eijceret remedium quæsiuit sæpe, sed non valuit, præterquam quod sacris carminibus coactus à sacerdote aliquando est vt ad certum temporis spatium relicto relicto corpore, pedi tantum insideret. Vir eius quem nunc habet, non ferens horribilem tot annorum vxoris vexationem tãdem ex Hollandia (ibi enim años aliquot in Romano oppido vixit) sibi ad aliquem Catholicum locum ducendam putauit, si forte aliquid opis afflictæ afferri posset. Itaq; 26. Augusti Embricam venit, cui cum appropinquaret, tum dæmon furere, & nullo modo progredi velle cœpit, vt multo viri labore vix tandem ad portas pertraheretur. Postridie cum stipem, compita obiens, illa peteret in viduæ cuiusdam domum ingressa, vbi mox à dæmone agitari cœpit, qua re familia pculsa, illico domum nostram mittitur, qui nostrum aliquem euocet. Interea mira ille garrere, & mulierem horribiliter torquere, vix vt duo aut tres abiectam humi possent erigere, cumq; eum adulescens Sodalis admotis reliquijs cõpescere vellet, Tu, inquit, nihil efficies, sed illi qui post templum habitant, quos etiam venientes prænunciabat. post eorum aduentum simul ac mulier ad se redijt, prouoluta ad eorum pedes summa fiduciæ significatione rogauit opem sibi ferrent; quam solati iusse-

scripta à P.
Petro Rosenbaum.

iusserunt postridie in tempore ad templum
præsto esse. dum autem nostri dæmonem
crepant inter alia dicebat. utinam milites
cultros & ficas eo eniti liceret quo vos percu-
nietis. interea nostri rem precibus & pæ-
tentijs Deo commendarunt. Postero die mo-
ne idem adolescens ad hospitium scaminæ
am adducturus ut venit, iam fugam nequam
parasse comperit, & diu quæsitam mulierem
cum tota ciuitate discurrisset ægre inuenit, &
magna difficultate ad forū perduxit. ibi tum
prope scholam dæmon eam terræ tanta vi
figere, ut multorum ope propelli vix posset.
post horam ex tam propinquo loco in sac-
ulum nostrum pertracta clamore & mugitu
omnia compleuit. Tum ad sedem confessionis
R. P. Rector cum eam admoueri iussisset,
confessionem ab ea inuito dæmone expressit,
at ubi absoluerit eam voluit, omni vi ille re-
stere, sed frustra, nisus est, inde sacrum, & po-
stea exorcismi adhibiti, quibus ad medium
decimæ nullo cum effectu insudatum est. In-
diosorum sacro absoluto reducta iterum ea
in templum, nouum sacrum & noui exorcis-
mi suscepti, orantibus interim intente pro
miseræ salute sodalibus B. Virginis, & alia
piorum multitudine circumfusa, ita inter ho-
ram 11. & 12. vi precum urgente diabolus vo-
ciferari & mulierem ita grauiter exagitare
coepit ut qui aderant contremiscerent. Mi-
rum erat tum videre quas partes occuparet

dæmon, eas aut agitari aut nigris maculis infici, quarum duæ teterrimæ in lingua subinde apparebant. Verum cum particula ossis S. Elisabethæ Vngaricæ pede admovebatur clarissimè cernebamus ut nequam spiritus inde sub cute se mouens velut mus aliquis vsq; ad caput ascenderet. in eo igitur extremo exorcismo cum grauissime torqueretur, ore, manibus, pedibusque mulieris, furens arreptum sacrum cereum momento in frustra discerpsit, & vnguibus in faciem miseræ conuersis, eam, nisi constrictus fuisset, totam deformaturus fuisse videbatur. Cum inde omnes acrius veniam à Deo postularent, nulla amplius in fœmina commotæ mentis & obsessi corporis vestigia apparuere. Cum tamen adhuc incerti de liberatione essemus, à prandio sacerdos iterum eam exorcizare aggressus, cum diu nequicquam laborasset & illa se liberatam satis ostenderet, egimus Deo gratias & illam dimissimus, quæ postridie nihil interea mali experta deuote in sacello communicauit. Sed magnopere debilitata, exortis etiam in corpore pustulis, & ijs partibus quas dæmon agitauerat grauius afflictis aliquamdiu, sed integra cum mente, decubuit & confirmari nunc ex dolore cœpit. Gesta sunt hæc in sacello D. Georgij in æde S. Martini spectate omni populo, catholicis simul ac hereticis, qui omnes nõ semel à sacerdote nostro admoniti inter exorcismos supplices à Deo opem miseræ postularunt.

SVP-